

lig enhver Forbrydelse, for hvilken en Udlandning idømmes offentlig Arbejde, ifølge Straffelovens § 16 medfører, at han tillige bliver dømt til at udvises af Landet, og selv mindre Forbrydelser, der medføre Straf af Bånd og Brød, kunne i Gjentagelsestilfælde have samme Virkning. Det forekommer saaledes ikke Udvalget, at der er Grund til at modsætte sig denne Tilføjning. — Hvad angaar Bestemmelsen i Lovforslaget § 13 om den Myndighed, som derved gives Justitsministeren til at bortvise Udlandinge, da vil det høje Thing erindre, at denne Paragraf af Landstinget er affattet paa den Maade, at Enhver, der ikke er i Besiddelse af Indfødsret og ikke har erhvervet Forsørgelsesret her i Landet, kan paa Justitsministerens Befaling udvises, saafremt hans Forhold dertil maatte have givet Anledning, eller hans Tilstedeværelse maatte anses for at være til Skade for den danske Stat. Efter hvad man ser af Folkethingets Betænkning, og efter hvad der fremgaar af de Forhandlinger, der om denne Paragraf ere blevne førte, har man i det andet Thing ikke anset det for rigtigt at lægge en saa ubegrændset Myndighed i Justitsministerens Haand; man har troet, at det vilde være tilstrækkeligt at henvise til, at, naar det maatte vise sig nødvendigt, kunde Lovgivningsmagten træde til, og man har accentueret, at det i det Hele vistnok vilde være heldigere og gavnligere og mere til Nytte for os selv, om en saadan ubegrændset administrativ Myndighedsret ikke bestod. Heri har Udvalget ikke troet at kunne være enig, men tror netop i Modsetning til det, der i saa Henseende er udtalt i Folkethingets Betænkning, at det af Hensyn til Landets Neutralitet og af Hensyn til Forholdet til Nabo-staterne vilde være i høj Grad betænkeligt at mangle en saadan Ret for Administrationen, selv om der saare sjældent eller maasse aldrig blev Brug for den, og Udvalget har derfor ikke kunnet gaa ind paa Affattelsen af Paragrafen i den Stikelse, hvori den foreligger fra Folkethinget. For imidlertid at gjøre Differentien saa lille som mulig, har man troet at kunne foreslaa at lade hele Paragrafen gaa ud, altsaa at lade Forholdet blive ved det Bestaaende, og Udvalget har troet, at der var saameget mere Høie dertil, som Spørgsmaalet om Stiftelse og Opløsning af Undersaatsforholdet med Hensyn til Fremmede ifølge vor Lovgivning ligger i en Uklarhed, kan man gjerne sige, som trænger til en Løsning, der neppe kan lade vente længe paa sig, hvorhos man har ment at kunne lade Spørgsmaalet staa hen indtil den Tid. — Dernæst foreligger der fra Folkethingets Side en Forandring i Lovforslaget § 17. Jeg skal strax bemærke, hvad der ogsaa fremgaar af Udvalgets Erklæring, at det i Virkeligheden kun er en Redaktionsændring; men man har troet at maatte omtale den lidt nøiere, fordi unegtelig Enhver, der læser Landstingets og Folkethingets Affattelser af denne Paragraf, vil have

meget ondt ved at forstaa, at dermed menes det Samme. Landstinget havde i Overtalelse med Regjeringens Forslag i dette Spørgsmaal om Omkostningernes Udredelse holdt sig til den bestaaende Lovgivning, Loven af 14de Marts 1867, saaledes at Udgifterne altsaa i Reglen skulde udredes af Amtsrepartitionsfonden, dersom den Paagjældende var anholdt i en Landjurisdiktion, og ellers af Kommunekassen, og derefter hvert Aar fordeles paa Kjøbstederne og Landkommunerne i Amtsradskredsen efter Folketaallet. Folkethinget har accepteret denne Tanke, men har udtrykt den paa den Maade, at Udgiften skulde i alle Tilfælde afholdes af vedkommende Kommunekasse efter de derom særlig givne Bestemmelser. Man har derved sigtet til Reglerne i Loven af 14de Marts 1867; men for dem, der læse Bestemmelsen, turde det være noget vanskeligt at opfatte, at man ved „vedkommende Kommunekasse“ ikke nærmest sigter til den Kommune, hvori den Paagjældende er anholdt, men i de fleste Tilfælde til Amtsrepartitionsfonden. Man har derfor ved at omtale dette Spørgsmaal i Erklæringen kun villet staa fast, at det er en given Ting, at den samme Regel skal gjælde efter nærværende Lovforslag, som nu gjælder efter Loven af 14de Marts 1867. Hvad angaar Folkethingets Tanke ved denne Forandring, har det jo været den, at en mulig Forandring af Reglerne i Loven af 14de Marts 1867 skulde indirekte forandre Reglerne i nærværende specielle Lov. Hvorvidt dette kan bestaa med rigtige juridiske Fortolkningsregler, anser Udvalget for tvivlsomt, men der er ikke — ialtsald ikke for Dieblisset — Anledning til at komme ind paa dette Spørgsmaal. Fremdeles foreligger der en ubetydelig Forandring i Straffen i § 22, idet man istedetfor at fastsætte en bestemt Straf af 3 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for at afvige fra den foreskrevne Reiseroute osv., har bestemt en Straf af Fængsel, dog ikke over 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød; det synes klart, at der ikke er Noget at indvende derimod. Endelig foreligger der en ny § 23 af den ærede Justitsminister, hvilken synes at være et nødvendigt Supplement til den Maade, hvorpaa den Tanke er bleven udført at indskrænke Loven til hovedsagelig at gjælde alene for Udlandinge. At Loven ifølge § 24 først skal træde i Kraft den 1ste Juli 1875, er vistnok nødvendigt af Hensyn til forberedende Arbejder og de Instruktioner, som der kan være Anledning til at give underordnede Politimyndigheder fra Justitsministeriets Side.

J. Andersen: Jeg har ikke i den foreliggende § 13 kunnet se en saa stor Vanskelighed, at jeg har ment det nødvendigt at udstemme den. Det vilde let kunne føre til, at Loven slet ikke vilde udkomme, og jeg tror dog, at der vil være saa Meget vundet ved den, at man ikke bør lægge den Hindringer i Veien. Jeg kan